

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Tudod öcsike, én iskolába fogok járni, te pedig óvodába. Meglátod csak, milyen jó lesz. Tanulunk majd mesét, verset, meg ábécét.

A felvételt készítette Sárdi lényképész műterme Kolozsvár.

V. ÉVFOLYAM
25. szám.

1937. SZEPTEMBER
1.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Uj Cimborá hírei.

A szatmári kis cimborák meglátogatták a szerkesztő nénivel együtt a vasutmenti temetőben nyugvó kis cimborákat, Mihalik Olgicát és Hajdu Zolikát és kegyeletes megemlékezéssel virágot tettek a két kis cimborá sirjára.

TOBORZÓ.

A szatmári kis cimborák nagyon a lelükön viselik a toborzó ügyét. A nyári nagy találkozó alkalmával többen is fogadalmat tettek, hogy a toborzó munkájában ezután ők is részt vállalnak. Így Szász József, Szklana Döme, Bara Lajos, Fodor Ilonka.

Az eddigi szatmári toborzás eredménye a következő: Recha Bertalan toborozta: Szklana Dömét, Szklana Döme a Vermesertestvéreket. Gross Anci Klein Ellát, Bleyer Évát, Klein Ella Katz Ibit és Csáki Ica Bakos Patyit.

Kertészkedjünk kis cimborák.

A nyári utam alatt alkalmam volt több kertészkedő kis cimborának is megtekinteni a virágos kertjét. Mondhatom, hogy a fiuk versenyeznek a lányokkal és nem egy fiúnak szebb a kertje, mint némely leányé. Általában az idén sokkal szebbek a virágos kertek, mint tavaly. Az ügyes kertészkedők már megkezdtek a virágmagvak visszaszolgáltatását. Gyügyei Ferenc Satumare-Szatmár, 3-féle, Bartha Ferenc és Zsigmond pedig 5-féle virágmagot küldtek eddig visza.

DALOLJATOK, KIS CIMBORÁK

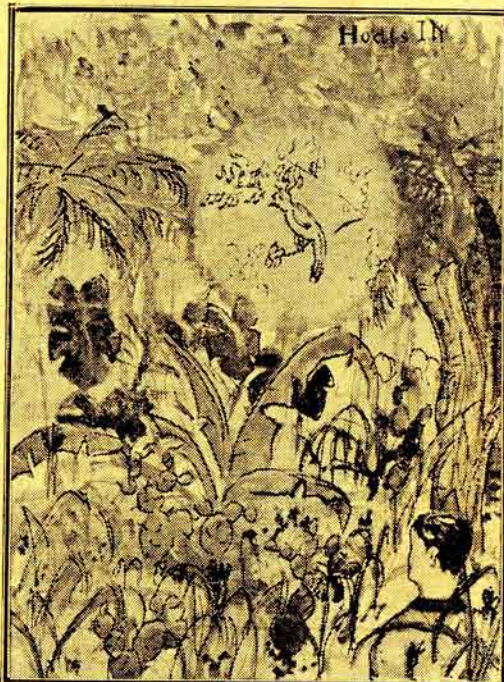
Sárgul már, sárgul már a falevél,
Meggújta, meggújta az őszi szél.
Szomorú lett már a határ,
Elment a, elment a gólyamadár.

Mirandella hercegnő és az aranymadár.

Irla: **F. László Marcella.**

(Hogy az összefüggést megkapjátok, olvassátok el mindig az előző folytatást.)

Kaland után új kalandok,
Oroszlánok, meg varangyok
Támadják meg, de ő állja,
Kardjával mind, mind levágja.

De a madár! Bár kereste,
Reggel, délben, s minden este;
Sehol, sehol, nem is látta,
Még a nyomát sem találta.

Vissza kéne talán térni,
így gondolja — mert elérni
Ember talán nem is tudja,
Hiába is minden útja.

Megcsillan az aranymadár tolla.

Igy bolyong az őserdőben,
Rossz időben, jó időben,
S egy nap mit lát a faágon?
Szebb nincs is tán a világon:

Aranytollú arany madár,
A hercegnő, amit úgy vár.
Ám e percben karvaly csap rá,
De a székelly kiált: — hajrá!

S amig áll, keze nem tétlen,
A karvalyra céloz éppen.
Lebukik a rabló holtan,
Aranymadár is legottan. (Folyt. köv.)

Ima az iskolaév kezdetén.

Irta: **S. Sillay Erzsébet.**

*Végre, végre megérkeztünk, itt vagyunk az iskolában,
Elég volt a pihenésből, — vágyunk már a tanulásra.*

*Hálát adunk az Istennek, hogy mindnyájan megjelentünk,
Pihent testtel és lélekkel tanuláshoz frissen kezdünk...*

*Mindenható jó Istenünk áldd meg igyekezetünket,
Tanáraink s szüleinket, áldj meg s bátoríts bennünket!...*

*Áraszd reánk szent Lelkedet és ruházz fel új erővel,
Hogy ez iskola évet is, végezhezzük eredménnyel...*

Sárguló szeptember...

Irta: **László Marcella.**

Emlékszem rá — a gyermekkoromból. Mi még gondtalanul örvendeztünk a szünetidő végnapjaiban is, — de már nagypapa jött és megkérdezte:

— Hol a bizonyítványotok? lássam!

Sorra vettük és kerestük elő a nagy vas-kazettából, ahol édesanyánk a családi okiratokat és a mi bizonyítványainkat őrizte. Mikor minden unokától megkapta a bizonyítványt, maga elé rakta őket. Tőlünk volt hét, az unokatestvéreinktől három. S aztán sorra tanulmányozta s ott előttünk mondta meg a véleményét.

— Sándor, a mult évben gyenge voltál. Az idén kevesebbet footballozz s akkor jobb lesz a bizonyítványod. Bandi! te is sokat esvarogtál, látszik, jeles, jeles, jó, elégséges. Ez az elégséges nem való ide, ezt az új iskolai évben ki kell javítani. No, persze! István ur sem jobb a Deákné vásznánál! Ha a galambok feleltek volna helyette számtanból, meg történelemből, akkor talán ma itt jeles állna és nem három elégséges. Egész évben galambásztál s mi lett a vége? A galambok elrepültek — s ittmaradt a három elégséges.

A fiuk szégyenkezve, piruló arccal hallgatták a dorgálást. Nagypapa nagy tekintély volt előttünk, gyermekek előtt — s bizony igaza volt —, öcséink nem vették elég komolyan a tanulást. Mi, a lányok szorgalmasabbak voltunk s azon igyekeztünk, hogy esupa jeles sorakozzék a bizonyítványunkba, mert tudtuk, anyánknak is s nagypapának is ezzel szerzünk legnagyobb örömet.

Mikor aztán eljött szeptember elseje, ak-

kor nagypapa megfogta a kezünket s vitt bennünket az iskolába.

Akkorára ott már voltak hozzánk hasonló koru leányok és fiuk, hozták őket is beiratkozni. Voltak olyanok is, akiket most hoztak fel először az iskolába. Az édesanyjuk alig tudta behuzni őket a nagyterembe. Azt hitték, hogy az iskola valami szörnyűséges hely, ahol tintalevessel, meg papirgaluskával etetik a gyermekeket.

Sivalkodtak, bögtek, hogy ők ugysem jönnek iskolába, mert ők nem esznek papirgaluskát, sem tintalevest. Az igazgató bácsi szeliden, kedvesen beszélt hozzájuk. Hogy így, hogy úgy, lám az Erdélyiék Jóskája is tavaly mennyire félt s az idén már alig várta, hogy megkezdődjék az iskola. — Igaz-e, fiam? — Jóska, aki éppen mellettünk állott, ragyogó szemmel felelte: — Igaz, éppen úgy volt.

Mikor ránk került a sor, megfigyeltük, hogy Nagypapával milyen tisztelettel beszélt az igazgató bácsi.

— Kérem, gondunk lesz rá — mondta a többek között —, hogy az idén jobb legyen az urfiak bizonyítványa is. A kis lányokkal nincs baj. De én tudom előre, a fiuk is igyekezni fognak. A fiuk ígérték is, mert az igazgató bácsi megmagyarázta, hogy csak úgy lesz belőlük ember, akit mindenki becsül és tisztel, ha az iskolában is megállják a helyüket.

Sohasem felejttem el, amit akkor az igazgató bácsi az öcsémnek, de nekünk, a többi gyermekeknek is mondott:

— Az iskola, gyermekek, az ismeretek háza. Azért jártok ide, hogy tanuljatok. Amit itt megtanultok, azt egy életre tanuljátok. Nem nekünk, a tanítóknak tanultok, hanem magatoknak és nemcsak pár esztendőre, de egy egész hosszú életre.

Azóta sok-sok év telt el. A mi drága, jó nagyapánk is elköltözött az örökkévalóság honába, meg az igazgató bácsi is. Az egykori kis elemistákból felnőtt nagy emberek

lettek, akik aszerint boldogulnak, ahogy tanultak és tapasztalatokat, ismereteket szerezték.

Lehet, hogy akkor nem értettük egészen az igazgató bácsi szavait, de most már tudjuk, mert az élet megtanított rá bennünket, hogy valóban az iskolában, ha tanulunk — magunknak tanulunk, az életre, nem a tanítónak, nem a szüleinknek. Csak a saját boldogulásunk, saját előhaladásunk érdekében tanulunk, ha tanulunk.

Az igaz Isten.

I. M. Ráureanu után fordította Nagy Kálmán.

Egy keresztyén hitben felnőtt, tanult fiatalember arra a felfedezésre jutott, hogy szomszédja bálványokat imád. Micsoda eltévelyedés — gondolta —, hogy valaki holmi agyagbabák előtt imádkozzon és elhatározta, hogy igaz utra téríti.

Egy szép napon, mikor találkozott szomszédjával, nyájas szavakkal fordult hozzá:

— Miért imádsz te bálványokat, — kérdezte — ? A mi igaz Istenünk csak egy, aki az eget és a földet alkotta. Ki táplál minket? Ő! És ki mutatja meg nekünk a természet összes szépségeit? Csak egyedül Ő. Meghallgatja imádságainkat; hatalma van minket megfeddni, vagy megvigasztalni; megmenthet a szerencsétlenségektől és elveszithet minket. Mi emellett a te bálványod? üres föld. Se nem hall, se nem lát. Hogy akarod, hogy jót, vagy rosszat cselekedjen?

A pogány rátekintett az okos fiatalemberre, mintha gondolatait akarta volna kifürkészni, aztán felfortyant:

— Mi közöd neked az én bálványaimhoz? Ők jók, megsegítenek engem, csak jót tesznek velem, — szólt — s azzal tovább állott.

— Mit tegyek ezzel a hitetlennel; hagyjam meg az ostoba gondolkodásában? — De mégse, — mondta magában az okos, valamit mégis kell tennem.

És egy nap, mikor észrevette, hogy szomszédja kiment a mezőre, csendesen a házához lopódzott és se szó, se beszéd, összetörte a pogány összes agyagbálványait. A legnagyobbikat azonban mégis meghagyta s még a hatalmas furkósbotot is nyomott a markába.

Mikor a pogány hazatért és rátalált szét-tört bálványaira, sirni és ordítani kezdett dühében.

— A bálványaim! A drága kis bálványaim! Ki merészelte ezt a gazemberséget tenni?

Az okos fiatalember meghallotta szomszédja jajveszékeléseit és egyszeriben ott termett. A bálványimádó, amint meglátta, újból kezdte a siránkozásait:

— Az én bálványaim! Ki dönthette el őket a földre?

— Kicsoda? — csodálkozott a fiatalember — hát nem látod te, hogy a legnagyobb bálvány törte össze ezeket a kisebbeket?

— Nem igaz! — vágta rá még dühösebben a pogány — nem igaz. Nem is teheti. Még sohasem láttam, hogy a legkisebb mozdulatot is tegye.

Mereven szemei közé nézett és egyenesen kivágta:

— Te törted össze a bálványaimat. Te voltál az a gazember. Te leszel megbüntetve.

— Térj magadhoz, — felelt a keresztyén — ha nem tulajdonítasz a bálványodnak annyi erőt, mint amennyit én, gyenge ember tehettem, hát, hogy tételezheted fel, hogy Ő a mindenható Isten, aki az eget és földet teremtette?

A pogány elnémult, s mint midőn az eső után kezd megvilágosodni az ég, úgy táncolt a világosság sugára az ő arcán is.

Pár nap múlva ismét találkozott a fiatalember a pogánnyal.

— Na, összetörtem az utolsó bálványt is, — ujságolta a szomszéd.

— Micsoda? — csodálkozott a fiatalember?

— Összetörtem az utolsó bálványt is . . . Neked volt igazad.

S mint midőn az eső után teljesen kitisztult az ég, úgy ragyogott a szomszéd arca is.

És akarata nélkül is megroggyantak a térdei; letérdelt először életében, először fohász-kodva az igaz Istenhez és olyan könnyűnek érete lelkét, mint amilyen könnyű a tollu.

Maradj az élet útján, bármilyen nehéz is lesz, Ha magadban bízol, Istenben is hisszsz.

A vak koldusasszony és Árva Julika lejeeskéje.

Rajzolta: **Teleky József.**

Jó időben, rossz időben őtt ül a sétatéri nagy fa alatt muzsikájával a vak koldusasszony. És énekel szent, templomi énekeket. Néha előkelő, gazdag urak mennek el mellette s elegáns ruhájú dámák. De észre sem veszik a vak koldusasszonyt. Árva Julikát is arra viszi az útja. Egy lejeeskét szorongat a markában. Mikor a koldusasszonyhoz ér, az egyetlen lejt is jószívvel odaadja

a nálánál még szerencsétlenebb szegény asszonynak.

Ha az emberek nem is látják, meglátja a jó Isten a nemesszívű leányka tettét és megjutalmazza majd érte.

*

A jó Isten azért ad egyeseknek gazdagságot, jólétet, hogy segítsenek az arra rászorulókon.

Mese az álomról.

Írta: **Nemes Nagy Mária.**

Egyszer, réges-régen, sok ezer évvel ezelőtt az egész földnek egy hatalmas királya volt.

Rettegett, zsarnok uralkodó volt, az egész föld parancsát leste, kiszámíthatatlan szélességeivel kegyetlenül kizsárolta alattvalóit, pihenés nélkül dolgoztatta őket.

Egyszer éppen hatalmas mezőn kocsizott végig, ahol kifáradt arcú emberek, elkinzott asszonyok, síró gyermekek vonszolták magukat a munka ezer fátalmával. Katonák, csendőrök hajszolták őket kegyetlenül. A zsarnok király ezen csak mulatott, élvezte a szegény nép kinlódását, gyöttrődését. Arany hintója egy szomorú fűzhöz ért, melynek árnyékában sápadt, kiéhezett arcú fiúcska aludt.

— Huzz rá! — parancsolta kocsisának — az én országomban nincs alvás!

Az ostor végig suhintott a gyermekek, mire a kocsis másodszer is felemelte karját, a gyermek eltűnt. És csodák csodája a fűzfa szétnyílt, hosszú szakálu törpe állt a király előtt.

— Szavaid megfogannak, mint az átok, országodban ne legyen többé álom, ne legyen mosoly és dal — pusztuljon el a nemzeted, és te bünhődj kegyetlenségédért.

— Ha-ha-ha — kacagott a zsarnok. — Te tökmag ember azt hiszed megijedek tőled? Huzz rá! — parancsolta a kocsisának, de ebben a pillanatban a fűzfa összecuszkodott s a törpe eltűnt.

Késő éjszaka ért haza a király; csodálkozva látta, hogy palotájában senki sem alszik és mindenki szomorú.

— Miért nem alusztok? — rivallt rájuk.

— Nem tudunk aludni felséges király, a királykisasszony sem alszik, senki se alszik egész országodban.

— Küldjétek hozzám a királykisasszonyt!

És jött a királykisasszony, szomorúan kísért szemekkel.

— Miért nem alszol? — kiáltott rá a király.

— Felséges királyi apám, senki sem alszik egész országodban. A nép szomorú és fáradt, mindenki téged átkoz: Miért nem vagy jó szegény népedhez?

— Gyermekek vagy! — szólt a király kegyetlenül — hogy merészelsz beleszólni királyi apád kormányzásába! Pusztulj a szemem előtt!

— Hozzátok az ágyamat, aludni akarok!

A szolgák hozták a király patyolatos ágycsészéjét, de bizony a zsarnok sem tudott aludni.

Szegény királykisasszony! Kiült az Ezüst-tó partjára és sirt, sirt keservesen. Siratta szegény elnyomott népét. Ijedten rezzent össze, mert megszólította valaki:

— Miért sírsz, szép királylány?

A hang irányába nézett és egyik virágon éjjeli lepkét pillantott meg.

— Hogyne sírnék, hiszen az egész föld el fog pusztulni, királyi apám kegyetlensége miatt. Az emberek fáradtak és szomorúak, — nem dalolnak, nem kacagnak, csak dolgoznak pihenés nélkül.

— Sajnálak szépséges királykisasszony. Ha velem jössz, csodálatos szert adok neked, mitől az emberek lehunyják szemüket, elvarázsolnak tájakra repülnek, — fáradságuk megszűnik, mikor a kelő nap megszokolja a földet jókedvűen, dalosan fognak munkájukhoz. De csak a jó és tisztalelkű emberek látnak csodákat . . . A rossz embereket kinzó, nyugtalan képek zavarják . . . Ha velem jössz, három próbát kell kiállanod s megkapod a csodaszert.

— Veled megyek . . . Boldoggá akarom tenni az embereket. Elindultak. A lepke repült elől a királykisasszony ment utána. Csodák tájakon haladtak, míg elértek egy hatalmas folyóig. A folyó közepén kicsiny bogárka vergődött a habok hátán.

— Ez az első próba — szólt a lepke — ugorj a folyóba és mentsd ki azt a szegény, vergődő bogárkát.

A királylány a folyóba ugrott. A hideg víz jéggé dermedtette tagjait, de óriási akaraterővel elérte a folyó közepét, kimentette a bogárkát. És csodák, csodája a bogárka megszólalt:

— Szépséges királylány te megmentetted az életemet, ezért adok neked egy csodás aján-

dékot, az Örökéletet. A királylány megköszönte az ajándékot és ment tovább a lepke után. Egy napi járás után lobogó, nagy tűzhöz értek. A tűz közepén csodálatos virág égett.

— Ez a második próba — szólt a lepke — lépj a tűzbe és hozd ki a virágot.

S a szépséges királylány szó nélkül a tűzbe lépett és kimentette a virágot. S csodák, csodája a virág megszólalt:

— Nem ismeresz királylány? Én vagyok Fantázia, a Képzelőerő, megmentetted az életemet én megajándékozlak: Képzelőerővel.

A királykisasszony megköszönte az ajándékot és ment tovább a lepke után. Két napi fáradságos ut után egy magas hegyhez értek. Olyan magas volt, hogy teteje éppen az eget verte.

— Ez a harmadik próba — szólt a lepke. — Látod a hegy csucán azt a csillagot, abban van a csodaszert, amit ígértem. Fenn az égen álomnak nevezték, ha megmászod a hegyet, a tiéd lehet, boldoggá teheted az embereket.

Szegény királylány hét nap és hét éjjel ment felfelé míg fáradtan lihegve a csucsra ért. És csodák, csodája a csillag megszólalt:

— Eljöttél értem, szép királylány, hogy földre vigyél az emberek közé, de mielőtt földre szállanánk, nyujtsd a kezéd álomország hercegeinek.

— Hol a herceg? — kérdi a királylány.

Ebben a pillanatban a lepke szállt a csucsra, megrázta szárnyait és szépséges királyfi lett belőle.

— Te vagy álomország hercege?

— Igen szépséges királylány én vagyok. Sok, sok csillagot bejártam a sors, azt parancsolta szálljak a Földre. Mint sápadt arcú gyermek aludtam egy fűzfa tövében, mikor apád kocsisa ráműtött. Erre a Sors lepkévé varázolt és nem engedte, hogy több álmot vigyek a földre. De te, szépséges királylány eljöttél értem. Jóságoddal és önfeláldozásoddal felmentetted a varázs alól. Jer szálljunk a földre, leheljünk álmot a fáradt emberek szemére . . .

S földre szálltak . . .

Az emberek arcán felvillant a mosoly, ajkaikon felcsendült a dal, s mikor a kelő nap csókja éri a földet, örömmel fognak munkájukhoz.

A kegyetlen zsarnok azzal bünhődött, hogy élete végéig kinzó, rossz álmait voltak.

Gyerekek! Mikor álomra hajtjátok fejeket, gondoljatok Álomkirálynéra, ki elkísér a gyermekkor rózsás tavaszától, az öregség fáradt őszéig, gondoljatok a zsarnok király kegyetlenségére, úgy éljétek, hogy mindig szép álmotok legyen.

Iskolai foborzó.

Ismét megnyílt az iskola.
Örülj neki jócimborá!
A tudomány ahol terem,
Látod milyen kedves terem?

Ablak mellett áll a tábla.
A falakon sok-sok ábra...
Kicsiny és nagybetűk rajta,
Nyomatott és írott fajta.

Aki ezt mind megtanúlja,
Olvasni tud egy év múlva.
Ne hagyja el senki magát!...
A jó könyv a legjobb barát.

Kössél vele szövetséget!
Könnyebb és szebb lesz az élet.
A tudásunk sűrű kisér.
Ki mennyit tud, ép annyit ér.

Helyesírás, nyelvtan számtan
Főalap az oktatásban.
Most nem úgy van, mint volt ré-

Hogyha nem tudsz írni - szégyen!

S ki nem ért a számveléshez,
Könnyen mindent kárral végez.
Fajodat is kell ismerned,
Szerezd hát a történelmet!

A népeknek története
Tanulással sűrűn tele!
Hogy okulásst nyerj a múltból,
Mire oktat megtanuld jól.

Térképpel is lesz kis harcód,
Hogy megismerd a földrajzot,
De legalább nem állsz bután
Ha tudsz járni térkép után.

Mennyi ország, mennyi nemzet,
Bizony ez mind érdekelhet!
Szép hazádat első sorban
Ismerjed meg s a legjobban!

Ift sok növény, madár, állat
Felkeltik a tudásvágyat.
Hasznos ásvány ezerféle...
Mindezt tudni nem szükség-e?

Lég, föld, tenger visszhangozzák:
Sugárhullám, villamosság!
Valósággal égi erő,
Határtalan csodatevő!

Erről is tanulsz majd egyszer.
S hogy kell bányai a gépekkel?
Vegyí szerek hogy szolgálnak
Az emberi tudománynak?

Megtanulod azt is szépen,
Hogy a Hold s a Nap az égen
S a sok csillag milliója
A teremő útját rója.

A Teremő az Uristen,
Aki nélkül élet nincsen.
Ő adta nekünk a lelket,
S azért adta, hogy műveljed.

Minden ember szántogassa,
Mint a földet a jó gazda.
A művelés mindig jól hat,
Másoknak is hasznot hozhat.

Az emberek társaslények
Nézzék egymást jó festvérnek!
Segítsed a gyengébbeket!
Tiszteld a munkáskezet!

A becsület szorgalmával
Járj te elől, jó pélaával!
Aki irigy, csak bajt várhat,
Ezért másét ne kívánjad!

Tanév közben mindezekre
Megtanítanak szépen, rendre...
Arra való az Iskola,
Hogy ott tanulj kis cimborá.

És úgy nézz a tanítódra,
Mintha édesszülőd volna.
Hálás szíved becsüld őket!
Akkor ember lesz belőled!

Dezső bácsi

Nyalakodók.

Írta: **P. Darvas Zsuzsánna.**

Jelenet.

Szereplők: Ilonka, Laci és Édesanya.

ILONKA (ül és horgol).

LACI (bedugja a fejét): Pszt! Bent vagy, Ilonka?

ILONKA (haragos): Hagyj békén, Laci! Nem látod, hogy sehogy sem tudom megtanulni ezt a horgolást. Hogy is mondta édesanya? (gondolkozik.) Igen! Három lánccolni, két hosszú, vagy három rövid láb? (odacsapja a horgolást, sirva.) Hát minek is kell ilyenekkel kinlődnöm?

LACI (megsimogatja): Ne sirj, Ilonka, jó hírrel jöttem. Az előbb, hogy felmásztam a szilvafa tetejére, láttam, hogy édesanya kiment a kapun. Biztosan ahhoz az öreg nénihez ment újra. Így hát mienk a világ,

mert Kati, a szolgáló, az nem számít. Mit gondolsz, mit lehetne addig csinálni?

ILONKA: Te Laci, én úgy szeretnék felmászni oda, a kémény mellé!

LACI (gunyosan): Látszik, hogy csak leány vagy. Látod, nekem sokkal okosabb dolgok jutnak eszembe, mint neked.

ILONKA: Na, hadd, halljam, mi talál-tál ki?

LACI: Tudod, nekem már régóta szurja a szememet az az üveg, ott, ni.

ILONKA (mutat egyet): Ez?

LACI: Nem ez, a másik. A többiekben mind tudjuk, hogy mi van, csak ezt nem lát-tuk, amikor édesanya eltette. Mi volna, ha megkóstolnánk?

ILONKA (tapsol): Na hát, ez nagyszerű gondolat, Lacikám! Igen, próbáljuk meg. (Poharakat vesz elő, Laci tölt és isznak.)

LACI: Ez már igazán jó. Töltsék még?

ILONKA: Töltsél, de többet, mint az előbb, mert nekem kevesebb jutott, mint neked.

LACI (büszkén): Ennek már ez a rendje, fiaeskám, mert én férfi vagyok. (Ujra tölt annyit, hogy az üvegen semmi se maradjon.)

ILONKA (nézegeti az üveget): Jaj, de jó volt. Nincs több belőle? (Felfordítja az üveget.) Nézd, Laci! papir van az alján. Olvasd csak el, én úgy is hadilábon állok az olvasással, akárcsak a kötéssel.

LACI (kacag): Na, ez rád vall, Ilonka! (Szótagolva olvas) Vi-gyá-zat, vigyázat, mérreg! (Elejti az üveget.) Jaj, Istenem, jaj, mi lesz most velünk?

ILONKA (ijedten): Mit mondasz, Laci, mérreg? (Sirva.) Háttha éppen olyan, amilyent a Kati huga ivott és meghalt. Jaj, a fejem, hogy tüzel! (Tapogatja homlokát.)

LACI: Jaj, nekem a gyomrom! (Sirva, jajgatva szaladgálnak, egyik erre, másik arra.)

LACI (letérdel és imádkozik): Oh, jó Istenkém, csak most az egyszer segíts meg, soha többet nem fogok nyalakodni!

ILONKA (nyögve): De még én sem! (Jajgatnak.)

ÉDESANYA (megáll az ajtóban és nézi őket: Hát veletek mi történt?

ILONKA és LACI (hozzászaladnak):

Jaj, édes, drága anyuska, végünk van, meg vagyunk mérgezve!

ÉDESANYA: Csak nem ebből az üvegből ittatok, az Istenért?

ILONKA: De bizony ebből!

ÉDESANYA: De, hisz akkor meg fogtok halni.

ILONKA: Én nem is akartam, a Laci töltötte.

LACI: Nem is igaz, Ilonka töltötte, én csak megittam.

ÉDESANYA: Már akár így, akár úgy, mérreg volt benne, ettől pedig mindenki meghal.

LACI: Pedig épp az előbb fogadtuk meg, hogy soha többé nem nyalakodnánk, csak most az egyszer meggyógyulnánk.

ÉDESANYA: Igaz ez?

ILONKA és LACI (egyszerre): Igaz, igaz, édesanya!

ÉDESANYA (megsimogatja): Na, ha így van, még meggyógyulhattok. Elárulom nektek, hogy abban az üvegen nem volt mérreg. Azt a kis cédulát azért ragasztottam az aljára, hogy megbüntesselek a sok nyalakodásért.

ILONKA és LACI (kezet csókolnak): Kösznjük, édes, drága anyuska, soha-soha többet nem nyalakodunk.

(Függöny.)

Berci az új iskolaév kezdetén.

Irta: **Földes Zoltán.**

Kutyafékomadta! hol a vízes kanna?
Nincs ugyan még húsvét, de ugorj fel tüstént!
Fel a derekaljról,
Mert az ágy — hiába! —
Nem fog véled, Berci,
Menni iskolába.

Meg kell annak lenni: iskolába menni,
A jó módnak vége: nem kelünk fel délbe . . .
Ne nyújtózkodj többet,
Nem vagyunk a nyárba;
Szól a csengő, Berci,
Menj az iskolába!

Nem lehet heverni, most korán kell kelni,
Nyolckor ülsz a padba, ilyen-olyan-adta!
A csikót, bizony, most
Bérfogják a hámba . . .
Hol a nadrág, Berci?
Menj az iskolába!

Ht a cipő! . . Gyorsan! . . Ám a fűző hal van?
Most meg mi a bánat? . . Szorítja a lábad? . .
Sok baj szakad reggel
A serény diákra . . .
Hol a táska, Berci? . .
Menj már iskolába!

Imádkozni sem tud, mert az idő elfut . . .
Jaj, ilyen diákot ki a csoda látott? ! .
Végül is a virgács
Ugrik bé a házba . . .
Megfrissül a Berci,
S fut az iskolába! . .

Őrizzük meg ősi viseletünket!

Vistai leány népviseletben.

A felvételt készítette: Denis Gallovay

A satumare-szatmári kis cimborák aug. 22-iki kirándulása.

Már az előző hiradás nyomán tudomást szereztek a satumare-szatmári kis cimborák a szerkesztő néni hazajöveteléről és a kirándulásról. Volt is készülődés előre! Egyik-másik kis cimborá a nyaralását szakította félbe, hogy a találkozáson ott lehessen.

Szép augusztusvégi vasárnap reggel már élénk zsbongás töltötte be a láncos templom előtti teret. A ref. leányiskola udvarán gyülekeztek a kis cimborák. Jöttek elemózsiával, holmikkal megrakottan. Egy éve nem látták már a szerkesztő nénit, aki örömeiben megölelgette az ő büséges kis cimboráit, akik im, eljöttek a találkozóra.

Egyszerre nagy izgalommal fut be egy kapuban álldogáló kis cimborá:

— Egy szekérrel jöttek! — Lett zsbongás, élénkség, találgatás, hogy ugyan kik lehetnek? No, hamar kitudódott. Az amat-amaczi kis cimborák jöttek be a közeli faluból a kirándulásra, a tanítónőjükkel együtt. A gyermekek kíváncsi szemekkel nézegették egymást, de csak addig, amíg be nem mutatkoztak egymásnak s össze nem ismerkedtek.

Az idei nyári kirándulást a Mihalik Károly bácsi lankáján tartották a szatmári

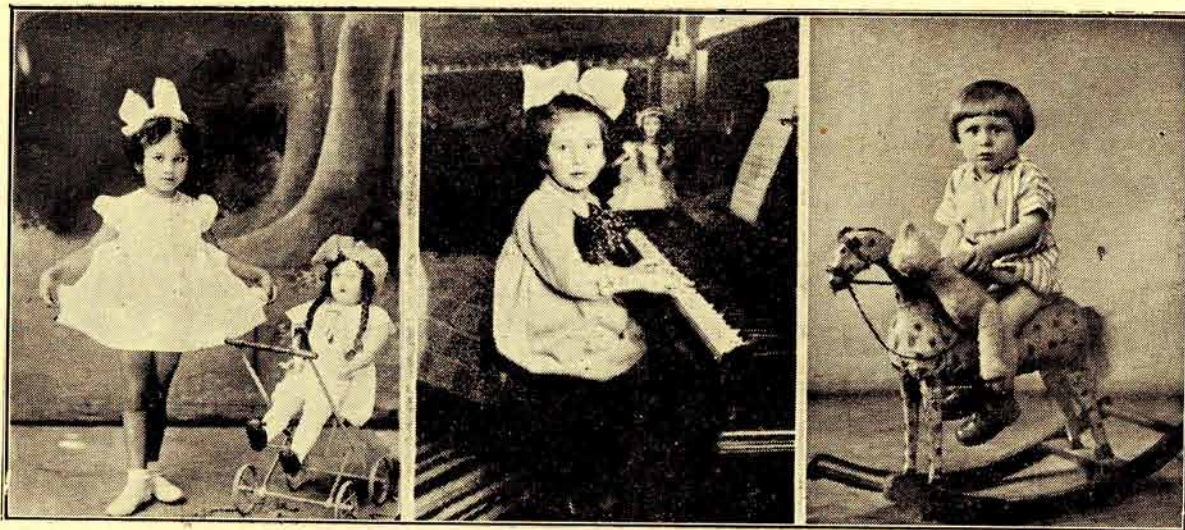
kis cimborák, ahol nagyszerűen telt el a nap. A tejfeleskenyér tizórai mindenkinek nagyon izlett, még a felnőttek is kértek belőle. Volt olvasás és szavalóverseny. Utána futó- és társasjátékok, majd közös ebéd. Utána pihenő. Rövid időre az eső megzavarta a mulatságot, azonban csakhamar ismét kiderült s megindult újra a játék. A legérdekesebb volt a kirándulás végén a gyermekbál. Eleinte a fiuk elfutottak s nem volt bátorságuk a táncosokhoz, de később olyan nagy kedvvel táncoltak, hogy félbe sem akarták hagyni.

Jövet megállt a kirándulócsapat pár percre a Rákóczy fájánál, melyről azt tartja a közhit, hogy egyszer, amikor itt járt I. Rákóczy Ferenc, a kurucok fejedelme, ez alatt a fa alatt pihent meg. Mindenki vitt egy-egy levelet emlékül az imakönyvébe — Rákóczy fájáról. Aztán a városba érve, buszt vettek a kis kirándulók egymástól s a szerkesztőnénytől — azzal, hogy jövő nyáron — Isten akaratával — ismét találkoznak. S ha szerkesztőnéni esetleg karácsonykor hazajön, akkor hamarabb is.

Egy kedves nap emlékével tért haza ki-ki a jól sikerült kirándulásról.

Bemutakozó.

Damó Lenke,
Cluj-Kolozsvár.

Marosffy Etelka,
Cluj-Kolozsvár.

Kajcsa Tibike,
Satulung-Hosszúfalú.

1. Mivel én még nem járok iskolába és írni nem tudok, helyettem a kis szürke veréb írja meg a bemutatkozó levelet. Az én nevem Damó Lenke, 6 éves vagyok, Kolozsváron lakunk a Calea Mtilor-utcában, ahol a szerkesztő néni is lakik. Mikor látom jönni a szerkesztő nénit, mindig megkérdem: — Mikor jön az Uj Cimborá? Mivel én még olvasni sem tudok, anyukám olvassa el nekem az ujságot.

2. Az én nevem Marosffy Etelka, II.

el. osztályba járok Cluj-Kolozsváron, a Monostori-uti ref. iskolába. Az Uj Cimborát nagyon szeretem. Nagymama s anyuka zongorázni tanítanak. De én legjobban táncolni szeretek.

3. Télem szépen én még nadon tici vadot. Még cak tét évesz. Eszid a szülte velél ilja meg azs én levelemet. Azs én nevem Tajcsa Tibite (olvasd: Kajcsa Tibike), Hosszufaluban latunt. Én is uj cimbola vadot. Mitor nad leszet, elmedei Tolozovalla.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Szünnidei beszámoló.

Olvastam a szünnidei számokban, hogy az idén ismét lesz szünnidei beszámoló pályázat. Sietek hát az én beszámolómmal, hogy a pályázaton részt vehessek.

Én a nyarat a esiki hegyek közt töltöttem, az unokatestvéreméknél. Sokat jártunk kirándulásra s a hegyek közé. Meg-megfürödtünk az Olt vizében. Megtörtént, hogy éjszakára is az erdőben maradtunk, vagy valami pásztorkunyhóban háltunk meg. Egyszer egy nagyobb kirándulótársasággal ta-

lálkoztunk össze, ahol két kolozsvári uj cimborával, Fekete Gézával és Simó Kálmánnal ismerkedtünk össze. Nagyon örültünk egymásnak. Múndjárt barátságot is kötöttünk. Csikszeredában is voltam vagy kétszer. Megnéztem a szép róm. kath. főgimnáziumot.

Csak azt sajnáltam, hogy olyan hamar elmúlt a szünnidő.

A szerkesztő néni hálás olvasója:

Kerekes János, III. g. ot.
Braşov-Brassó.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

A nyári szabadságáról hazatérve s munkáját újra megkezdve, a szerkesztő néni szeretettel köszönt minden kis cimborát.

Mindazok, akik a nyáron más címre kérték a lapot, vagy a beálló iskolai évvel más városba mennek, de azok is, akik új lakásba, új lakhelyre költöznek, közölgék a kiadóhivatallal új címüket minél hamarabb.

Teleky Dezső. Szerencsésen hazaérkeztem. Itt Satumare-Szatmáron szept. 1-ig leszek — aztán utazom vissza Kolozsvárra. A lapok megérkeztek-e? Addig is, míg a hosszú levelet megírom, meleg üdvözetem küldöm.

Földes Zoltán. A kéziratokat Szatmárra küldték utánam. A Muki-Maki szövegét felhasználjuk. Azok is sorra kerülnek, amelyek nálunk vannak. Ami kis szerény honoráriumot a cikkekért juttatni tudunk, szívesen küldjük mindig. A beálló új iskolai évvel új toborozást várunk. A toborozásra mindig szükség van.

Józsa János. Levelének nagyon megörültem, ugyisintén a kéziratoknak. Nem lehetetlen, hogy az ősszel, vagy a jövő tavasszal nem-e megyek le ismét egy hosszabb utra. A toborzás előre is köszönettel fogadjuk. Meleg üdvözetem az egész családnak.

Gál Lajosné. Az üdvözetet köszönöm. A megjelent cikke vonatkozóan, mivel alatta aláírás nem volt, utólagosan fogjuk a szerzője nevét megírni. Jobb egészséget kívánunk.

Móráné Osz Rózsa. Bánatában én is osztozom. A jó Isten adja meg lelkének a mielőbbi nyugalmat és a veszteségbe való beletörődést. A kéziratokat, amint tehetem, áttanulmányozom. Meleg üdvözetem.

Léderer Éva Borszék. Végre világosság derült a feladott rejtvényre. Te voltál a névtelen levélíró, hidalmási új cimborá. Borszéken nagyon jól telt az idő. Az eszperantó leckék iránt állandóan érdeklődsz. Az ígért beszámolót várjuk.

Schwimmer Gabi. A vakációt nem a legjobban töltöttem, mert a manduláidat ki kellett venni. Gondolom kis cimborá, hogy sokat szenvedhetél előzetesen. No az a fő, hogy mos már egészen jól vagy. A nehéz órák alatt az Uj Cimborá vigasztalt és szórakoztatott. Ennek nagyon örülök. De úgy is szerkesztjük nektek ezt a kis újságot, hogy örömben és szomorúságban is mindig hűséges barátotok legyen az „Uj Cimborá”.

Szász Jóska. Most már a III-ik gimnáziumba megy. A vakációd jól telt el. Kenderessy Mikivel tart a baráti levelezés. Miki ugyan már három hónapja nem írt neked, No majd csak ír rövidesen.

Klein Agi I. g. o. t. I. díjat nyerted az olvasási versenyen. Erre a díjra méltán büszke lehetsz. Örülök, hogy a kiránduláson jól érezted magad.

Bódis Rózi IV. el. o. t., Bara Lajos I. g. o. t. ti is I. díjat nyertetek a II-ik csoportban az olvasási versenyen. Bizonyára szüleitek is örültek, amikor megtudták, hogy milyen ügyes és értelmes gyermekek vagytok.

Báthory Ibolyka, Bócsi Bálint VII. el. o. t. Gergely Irén, Katona Irénke, Balogh Géza, Balogh Ferenc, Balogh Zoltán, Balogh Ibolya — amaci kis cimborák eljöttetek ti is a satumarei — szatmári nagy kirándulásra. Nagyon helyesen, komolyan és bátran viseltétek magatokat, az

olvasási versenyen II-ik és III-ik díjat nyertetek, Balogh Géza pedig a szavaló versenyen, Pipa Laci és Diák Bódi mulatságos történetének az előadásával I. díjat nyert. No örültem, hogy ilyen életre való gyermekeket ismertem meg bennetek amaci kis cimborák. Azt, hogy ilyenek vagytok, jórésben tanítónéniteknek köszönhetitek, aki sem időt, sem fáradságot nem ismerve tanít, nevel benneteket s vezet a helyes uton. No, majd írjátok meg az élményeiteket.

Nagy Gabi I. g. o. t. és Ica IV. el. o. t., Novák Jancsi IV. el. o. t., Klein Ella III. el. o. t. Gross Anci III. el. o. t., Papp Iduka IV. el. o. t. Demjén Laci IV. el. o. t., Biró Kató V. el. o. t. Loj József I. g. o. t., Bartha Ferenc és Zsigmond. Schott Emil és Kató, Fodor Ilonka és Gabi, Nagy Ali, Gyügyei Kari és Zsigmond, Antal Annuska és Magda örömmel láttalak viszont benneteket a nyári nagy szatmári kiránduláson. Egy év óta nagyot nőttetek — s magaviseleteteken, beszéde- teken is jólesően állapítottam meg, hogy nem hiába jár nektek az Uj Cimborá.

Weinberger Janka III. g. o. t. Huszt. Itt nyaraltál a mi szép városunkban, Kolozsváron. A szerkesztőségbe is ellátogattál. Sajnálom, hogy még akkor szabadságon voltam és nem találkozhattam veled. Én is szerettelek volna megismerni téged. Örömmel hallom, hogy az Uj Cimborát nagyon szereted. Írd meg majd a kolozsvári élményeidet.

DEZSŐ BÁCSI POSTAJA

Nemes Nagy Mártha, Brassó. Kedves megemlékezését hálásan köszönöm. Mi érzékeny lelkűek valóban a hangulat gyermekei vagyunk, de bennsónkben hármóniát tudunk teremteni, életünk borus hangulatában is meg tudunk vigasztalódni. Aki az élet igazi célját megérti, el tudja viselni a gondok vagy az elérhetetlen vágyak okozta kellemetlen érzéseket, anélkül, hogy mindez fájdalmakat okozna neki. Az ilyen edzett lélekben, mely a körülményekhez mindig idomulni tud, az önfeláldozás érzésén kívül a tiszta emberszeretet érzése is kialakul. Ez pedig olyan esodálatos erő, hogy mindenhova behatol és mindenütt viszontszeretetre gyulasztja a sziveket. Kedves Mártha hugom szintén a szeretet ösvényén jár, mert ideális lelke, gyermekeink lelkével keresi a kapcsolatot, hogy ezeket vidíthasson, mulattasson, s ami a legfőbb: jóra, nemesre tanítson. Biztos lehet arról, hogy kitarító törekvése viszontszeretettel fog találkozni! Cimboráink szeretete már most is körülveszi, tehát nem érezheti magát *árvának*, sem *elhagyottnak*. Az emberszeretet nagy családjába tartozónak érezze magát, szerető testvéremnek! Én legalább testvéremnek érzem, különösen mióta szép verseiből megtudtam, hogy esti imáiban olykor-olykor rólam is megemlékezik. Rólam, az ismeretlen „ismerős-ről!” Most csak azt kívánom, hogy ne „megtépett szárnyakon” szálljon fel imája, hanem a vídám lélek napsugaras szárnyain. Bizonyára abban a tiszta, derült légkörben *egymásért fohász- kodó imánk* közös harmóniába egyesül. Szívélyes üdvözet.

Játék is, rajz is.

Tejecskét kapott a cica. Ugy jól lakott, hogy a bajusza is kétfelé áll. Próbáljátok úgy megrajzolni és kivágni, hogy a bajusza is rajta legyen a képen.

Helyreigazítás.

Az aug. 10. és 20.-iki számokban megjelent „Pista repülése” c. elbeszélést Gál Lajosné munkatársunk írta.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Tizenegyedik lecke. Dekunua leciono.

Igeragozás. — Konjugacio.

A feltételes mód ragja US:

mi skribus = én írnék
 vi skribus = te írnál, ön írna
 li, ŝi, ĝi skribus = ő írna
 ni skribus = mi írnánk
 vi skribus = ti írnátok, önök írnának
 ili skribus = ők írnának.

Egyszerű szavak. — Simplaj vortoj.

Minőség. — Kvalito.

la = valamilyen, valaminő
 kia = milyen, miféle, amilyen
 tia = olyan
 ĉia = mindenféle
 nenia = semmilyen.

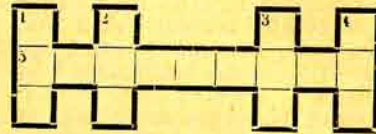
Felveszik a többesszám és tárgyragot:

kiaj = milyenek
 tiaj = olyanok
 ĉian = mindenfélét
 ĉiajn = mindenfélét, stb.

FEJTÖRŐ

1. Keresztrejtvény.

Beküldte: Fitori Zoltán, Kolozsvár.

Vízszintes: 5. Gyermeklap.

Függőleges: 1. Mértani test. 2. Női név.
 3. Szőlőből csinálják. 4. Végtag.

2. Pótló-szótagrejtvény.

... róz = tengerész
 .. gona = hangszer
 .. vet = kacag
 .. keres = gombolyag
 .. res = gyümölcs
 ... jú = madár
 . gaz = való
 .. rong = vastag rúd
 .. szény = pénzt tartunk benne
 ... ka = régi, használt

Melyik amerikai állam fővárosának a nevét adják a fenti szavak kezdőbetűi?

Megfejtési határidő: 1937 szeptember 10.
 A megfejtők között jutalomkönyveket sorolunk ki.

Találós kérdés.

Fehér, mint a tej, de nem az, kerek, mint az alma, de nem az, gallérja van, mint a köpenyegnek, de nem köpenyeg. Mi az?

(Répa.)

Bartunek Titi mozdulatművészeti és tánctanárnő Cluj, Str. Marechal Foch 10. sz. alatt, a II. emeleti nagyteremben, szeptembertől kezdődőleg, megkezdte tanítását. Testformáló, gyógytorna-tanfolyamokat tart gyermekek számára is, orvosi felügyelet mellett. Csoportos és külön órák megbeszélés szerint.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.